

John Green

Paper Towns – Waar is Margo Roth Spiegelman?

(vertaald door Aleid van Eekelen-Benders)

(Lemniscaat, 2009)

Toelichting voor de docent

De les is geschikt voor leerlingen in klas 2 en 3 vwo en 3 en 4 havo. De introductie, het lezen van de fragmenten en het beantwoorden van de vragen vergen één lesuur. De schrijf- en onderzoeksopdrachten zijn bestemd voor aansluitende lessen.

A Introductie

Als u in de klas de beschikking hebt over internet en een beamer, laat uw klas dan kijken en luisteren naar de schrijver John Green terwijl hij de proloog van *Paper Towns* voorleest. Uw leerlingen kunnen hopelijk de Nederlandse tekst (zie fragment 1) met hem meelesen.

Zie: Google-Paper Towns-videoresultaten voor Paper Towns-Paper Towns Reading (9 minutes, www.youtube.com)

U kunt ook ter introductie vragen wie weet wat 'Paper Towns' zijn.

Het antwoord vindt u op Google, wikipedia: Paper Towns zijn copyrightvalstrikken van cartografen die zo willen voorkomen dat de concurrentie plagiaat pleegt met hun kaarten. De kaartenmaker zet bijvoorbeeld een denkbeeldig dorpje op de kaart. Als hij merkt dat de concurrent dat op zijn kaart overneemt, kan hij hem aanklagen wegens plagiaat.

B Uitvoering

De leerlingen lezen de fragmenten en beantwoorden de vragen in tweetallen. Daarna volgt bespreking in groepjes. U kunt afronden met een klassikale bespreking van (een selectie van) de vragen door de woordvoerders van de groepjes.

De opdrachten kunt u als huiswerk geven of in een volgende les laten uitvoeren. U kunt de leerlingen vrij laten kiezen of de opdrachten verdelen. De uitgewerkte opdrachten worden in de klas op het prikbord opgehangen (bijvoorbeeld de zelfgemaakte copyrightvalstrik-met-paper town). Een deel wordt door de leerlingen gepresenteerd.

De onderzoekopdrachten vragen veel tijd. U kunt enkele individuele leerlingen of enkele groepen zo'n opdracht geven (anderen komen eventueel bij een volgend boek uit de serie *madeintheusa* aan de beurt). U stelt een datum vast waarop zij het werk moeten inleveren en presenteren aan de rest van de klas.

Informatie over John Green

John Michael Green (geboren in 1977 in Indianapolis, Indiana) ging op vijftienjarige leeftijd naar een kostschool in Alabama, waarna hij Engels en godsdienstwetenschappen studeerde. Daarna wilde hij priester worden in de Anglicaanse kerk. Hij werkte enkele maanden als aalmoezenier in een kinderziekenhuis in Ohio, waar hij veel kinderen zag sterven. Daar besloot hij dat hij een boek wilde schrijven over zijn kostschoolervaringen en over mensen die moeten leren leven met de dood van iemand die ze liefhadden. Dat boek werd zijn debuut: *Het Grote Misschien* (Looking for Alaska, 2005). In 2006 volgde *19 x Katherine* (An Abundance of Katherines). Voor beide boeken won hij de Michael L. Printz Award 'for excellence in Young Adult Literature'. In 2008 volgde zijn derde roman, *Paper Towns*. Van alle drie de boeken zijn de filmrechten verkocht.

Samen met Maureen Johnson en Lauren Myracle schreef hij in 2008 *Let it snow: Three Holiday Stories*. Samen met David Levithan schreef hij *Will Grayson, Will Grayson*. Daarnaast schrijft hij het scenario van *Paper Towns*.

Tegenwoordig bespreekt Green boeken voor Booklist en The New York Times Book Review en voor National Public Radio. Samen met zijn broer Hank onderhoudt hij populaire videoblogs: Brotherhood 2.0 en Nerdfighters.com (zie Youtube).

Green woont tegenwoordig met zijn vrouw Sarah, hun zoon Henry Atticus en hond Willy in Indianapolis (Indiana). Hij heeft ook gewoond in Birmingham (Alabama), East Lansing (Michigan), Orlando (Florida), Chigago (Illinois) en in New York City.

Meer informatie over John Green op internet: www.sparksflyup.com (zijn eigen website), www.nerdfighters.com, www.lemniscaat.nl en <http://youngadult.hyves.nl/>.

Fragment 1 uit *Paper Towns*

Blz. 9-14

Proloog

Zoals ik het zie krijgt ieder mens een wonder. Dat zit zo: ik zal wel nooit door de bliksem worden getroffen of een Nobelprijs winnen of dictator van een eilandje in de Stille Zuidzee worden of

terminale oorkanker krijgen of spontaan in brand vliegen. Maar als je alle onwaarschijnlijke dingen bij elkaar neemt, krijgt ieder van ons vast wel met minstens één ervan te maken. Ik had het kikkers kunnen zien regenen. Ik had voet op Mars kunnen zetten. Ik had door een walvis verslonden kunnen worden. Ik had met de koningin van Engeland kunnen trouwen of maanden op zee kunnen overleven. Maar mijn wonder was anders. Mijn wonder was dit: dat van alle huizen in alle woonwijken in heel Florida, het huis waar ik kwam wonen nu net het huis naast dat van Margo Roth Spiegelman was.

Onze woonwijk, Jefferson Park, was vroeger een marinebasis. Maar toen had de marine die niet meer nodig en gaven ze het land terug aan de burgers van Orlando, Florida, die besloten er een enorme woonwijk te bouwen, want dat doen ze in Florida met land. Vlak nadat de eerste huizen waren gebouwd, kwamen mijn ouders en die van Margo er wonen, naast elkaar. Margot en ik waren twee jaar.

Voor Jefferson Park een soort Pleasantville werd, en voor het een marinebasis was, was het eigendom van een echte Jefferson, een man die Dr. Jefferson Jefferson heette. Er is een school in Orlando die naar Dr. Jefferson Jefferson is genoemd, en ook een grote liefdadigheidsinstelling, maar het fascinerende en raar-maar-ware aan Dr. Jefferson Jefferson is dat hij helemaal geen doctor was. Hij was gewoon iemand die sinaasappelsap verkocht en Jefferson Jefferson heette. Toen hij rijk en machtig werd stapte hij naar de rechter en maakte van Jefferson zijn tweede voornaam door als eerste voornaam 'Dr.' te kiezen. Hoofdletter D. Kleine letter r. Punt.

Margo en ik waren negen. Omdat onze ouders bevriend waren, speelden we soms met elkaar. Dan reden we op onze fiets langs de doodlopende straten naar Jefferson Park, de naaf van het wiel dat onze wijk vormde. Ik werd altijd vreselijk zenuwachtig als ik hoorde dat Margo eraan kwam, omdat ze namelijk het schitterend mooiste schepsel was dat God ooit had geschapen. Op de ochtend in kwestie droeg ze een witte short en een roze T-shirt met een groene draak die vuur van oranje glitters spuugde. Het is moeilijk uit te leggen hoe prachtig ik dat T-shirt toen vond. Margo fietste zoals gewoonlijk staand, met gestrekte armen op het stuur leunend, en haar paarse gypjes waren een rondraaiend waas. Het was een broeierig hete dag in maart. Het was helder, maar de lucht had een zurige smaak, alsof het wel eens kon gaan stormen. In die tijd zag ik mezelf graag als uitvinder, en toen we onze fiets op slot hadden gezet en het korte stukje door het park naar de speeltuin liepen, vertelde ik Margo over een idee van me voor een uitvinding die ik de Ringolator noemde. De Ringolator was een enorm kanon dat grote gekleurde rotsblokken in een baan heel dicht om de aarde zou schieten, zodat die net zulke ringen zou krijgen als Saturnus. (Dat lijkt me nog steeds een prachtidee, maar het blijkt nog vrij ingewikkeld een kanon te bouwen dat rotsblokken in zo'n lage baan om de aarde kan krijgen.) Omdat ik het park kende als mijn broekzak, kreeg ik al na een paar stappen het gevoel dat er iets niet klopte, al kon ik niet meteen thuisbrengen wát er anders was. 'Quentin,' zei Margo zacht, kalm. Ze wees. En toen kreeg ik door wat er anders was. Een paar meter voor ons stond een eik. Dik en knoestig en duidelijk stokoud. Die was niet nieuw. De speeltuin rechts van ons. Ook niet nieuw. Maar nu: een man in een grijs pak die tegen de stam van de eik hing. Zonder te bewegen. Dat was nieuw. Hij werd omringd door bloed en er stroomde een halfgestold fonteintje bloed uit zijn mond. Die mond stond open op een manier waarop monden dat liever niet moeten doen. Er zaten vliegen op zijn bleke voorhoofd. 'Hij is dood,' zei Margo, alsof ik dat zelf niet kon zien. Ik ging twee stapjes achteruit. Ik weet nog dat ik dacht dat ik geen onverwachte bewegingen moest maken, want dan zou hij misschien wakker worden en me aanvallen. Misschien was het een zombie. Ik wist best dat zombies niet bestonden, maar hij zag er beslist uit alsof hij er een zou kunnen zijn. Terwijl ik die twee stapjes achteruit ging, ging Margo twee even kleine, rustige stapjes naar voren. 'Hij heeft zijn ogen open,' zei ze. 'Wemoetenaaruis,' zei ik. 'Ik dacht dat je je ogen dichtdeed als je doodging,' zei ze. 'Margowemoetenaaruisommuttezegge.' Ze deed nog een

stap. Nu was ze zo dichtbij dat ze haar hand maar had hoeven uitsteken om zijn voet aan te raken. 'Wat denk je dat er met hem gebeurd is?' vroeg ze. 'Misschien komt het door drugs of zo.' Ik wilde Margo niet alleen laten met die dode man die wel eens een killer-zombie kon zijn, maar ik voelde er ook niets voor om daar over de omstandigheden van zijn overlijden te blijven kletsen. Ik verzamelde mijn moed en kwam naar voren om haar bij haar hand te pakken. 'Margowemoetemetenaaruis!' 'Oké, is goed,' zei ze. We renden naar onze fietsen. Er borrelde iets in mijn maag dat net opwinding leek maar het niet was. Toen we op onze fietsen klommen liet ik haar voorgaan omdat ik huilde en niet wilde dat zij het zag. Ik zag bloed op de zolen van haar paarse gympjes zitten. Zijn bloed. Dodemannenbloed. En toen waren we weer thuis, allebei in ons eigen huis. Mijn ouders belden het alarmnummer en toen ik in de verte de sirenes hoorde, vroeg ik of ik naar de brandweerwagens mocht kijken, maar mijn moeder zei nee. Toen ging ik een dutje doen. Mijn ouders zijn allebei therapeut, wat betekent dat ik echt verdomd goed aangepast ben. Dus toen ik wakker werd voerde ik een lang gesprek met mijn moeder over de levenscyclus, en dat de dood deel uitmaakt van het leven, maar geen deel waar ik me op mijn negende erg druk om hoefde te maken, en toen voelde ik me beter. Echt, ik piekerde er nauwelijks meer over. En dat wil wat zeggen, want piekeren kan ik als de beste. Dat zit zo: ik had een dode man gevonden. Kleine, schattige negenjarige ik en mijn nog kleinere, schattigere speelkameraadje hadden een dode man gevonden, en het bloed stroomde uit zijn mond, en toen we naar huis fietsten zat dat bloed op haar kleine, schattige gympjes. Dat is allemaal vreselijk dramatisch en zo, maar wat dan nog? Ik kende die man niet. Als ik iedere keer als er ergens op aarde iets afschuwelijks gebeurde een zenuwzinking kreeg, zou ik zo gek als een deur zijn.

Die avond ging ik om negen uur naar mijn kamer om te slapen, want negen uur was mijn bedtijd. Mijn moeder stopte me in, noemde me haar schatje, ik zei: 'Tot morgen,' en zij zei: 'Tot morgen,' en toen deed ze het licht uit en trok de deur net-niet-helemaal dicht. Toen ik op mijn zij ging liggen, zag ik Margo Roth Spiegelman voor mijn raam staan met haar gezicht bijna tegen de hor gedrukt. Ik stond op en deed het raam open, maar de hor bleef tussen ons in en pixelde haar. 'Ik heb onderzoek gedaan,' zei ze bloedserieus. Zelfs van dichtbij verdeelde de hor haar gezicht in vakjes, maar ik kon zien dat ze een notitieboekje en een potlood met tandafdrukken rondom het gummetje vasthield. Ze keek naar haar aantekeningen. 'Mevrouw Feldman die in Jefferson Court woont zei dat hij Robert Joyner heette. Volgens haar woonde hij in Jefferson Road, in een van die flats boven de supermarkt, dus daar ben ik gaan kijken en er waren een heleboel politiemensen en eentje vroeg of ik voor de schoolkrant werkte, en ik zei dat onze school geen krant had, en toen zei hij dat hij mijn vragen dan wel wilde beantwoorden, zolang het maar niet voor een krant was. Hij zei dat Robert Joyner zesendertig jaar was. Een jurist. Ze wilden me niet in zijn appartement laten, maar ernaast woont een mevrouw die Juanita Alvarez heet en ik ben bij haar binnengekomen door te vragen of ik een kopje suiker kon lenen, en toen zei ze dat Robert Joyner zelfmoord had gepleegd met een pistool. En toen ik vroeg waarom, zei ze dat hij ging scheiden en daar bedroefd over was.' Toen zweeg ze en ik bleef haar aankijken; haar gezicht was grijs in het maanlicht en in duizend kleine vakjes verdeeld door het gaas van de hor. Haar grote, ronde ogen schoten heen en weer tussen haar notitieboekje en mij. 'Er gaan zoveel mensen scheiden zonder dat ze zelfmoord plegen,' zei ik. 'Dat wéét ik,' zei ze met opwinding in haar stem. 'Dat heb ik ook tegen Juanita Alvarez gezegd. En toen zei zij...' Ze sloeg een bladzijde om. 'Ze zei dat meneer Joyner zwaarmoedig was. En toen vroeg ik wat dat betekende en toen zei ze dat we maar voor hem moesten bidden en dat ik de suiker naar mijn moeder moest brengen en toen zei ik laat die suiker maar zitten en ging weg.' Ik zei weer niets. Ik wilde alleen maar dat ze bleef doorpraten met dat stemmetje dat strak stond van de opwinding van het bijna-weten, wat mij het gevoel gaf dat ik iets belangrijks meemaakte. 'Ik denk dat ik misschien weet waarom,' zei ze. 'Waarom dan?' 'Misschien zijn alle touwtjes in hem geknapt,' zei ze. Terwijl ik mijn best deed iets te verzinnen wat ik daarop kon zeggen, stak ik mijn hand uit en duwde tegen het slot op de hor tussen ons in, zodat hij loskwam uit het raam. Ik zette hem op de vloer, maar ze gaf me geen kans

iets te zeggen. Voor ik weer kon gaan zitten hief ze haar gezicht naar me op en fluisterde: 'Doe het raam dicht.' Dus dat deed ik. Ik dacht dat ze weg zou gaan, maar ze bleef daar maar naar me staan kijken. Ik zwaaide naar haar en glimlachte, maar het leek of haar ogen op iets achter mij gericht waren, iets monsterlijks dat het bloed al uit haar gezicht had weggezogen, en ik was zo bang dat ik niet durfde om te kijken. Maar natuurlijk was er niets achter me... behalve misschien die dode man. Ik hield op met zwaaien. Mijn hoofd was op gelijke hoogte met het hare terwijl we elkaar elk aan onze eigen kant van het glas aankeken. Ik weet niet meer hoe het eindigde, of ik naar bed ging of dat zij dat deed. In mijn herinnering eindigt het niet. We verroeren ons niet en blijven elkaar eeuwig aankijken.

Margo was altijd al gek op mysteries. En bij alles wat daarna kwam, kon ik me nooit aan de gedachte onttrekken dat ze misschien wel zo van mysteries hield dat ze er zelf een werd.

Fragment 2 uit *Paper Towns*

Inleiding: Negen jaar later. Margo en Q zitten weliswaar op dezelfde middelbare school, maar leven in verschillende werelden. Margo behoort tot de hoogste kaste van de onbereikbaar mooie meisjes en de stoere jongens, Q behoort tot de lage kaste van de nerds, slim, erg handig met computerspelletjes en erg onhandig in sport en met meisjes. Ze hangen rond bij het muzieklokaal, waar een deel van hen repeteert in de schoolband, en hun grootste problemen zijn: hoe blijf ik uit handen van de krachtpatsers en hoe kom ik aan een meisje voor het galaba, terwijl ze zich thuis met elkaar eindeloos vermaken met de game Resurrection. Quentin ligt net in bed en wil rustig gaan slapen, teneinde goed uitgerust weer aan een leerzame dag op school te kunnen beginnen, als vlak voor middernacht Margo Roth Spiegelman zijn horloze slaapkamerraam openschuift, wat niet meer gebeurd was sinds ze negen jaar geleden had gezegd dat Q het dicht moest doen. Ze deelt Q mee dat ze Q en de auto van zijn moeder nodig heeft en dat dit de mooiste nacht van zijn leven gaat worden. Margo wil wraak nemen op een aantal mensen: op Jase, haar vriendje, die vreemdgegaan is, op Lacey, de vriendin die haar dat niet heeft verteld, en op Becca, het meisje met wie Jase is vreemdgegaan.

Het punt met Margo Roth Spiegelman was dat ik eigenlijk nooit iets anders kon doen dan haar laten praten en dan als ze uitgepraat was haar aanmoedigen door te gaan, als gevolg van de feiten dat 1) ik ontegenzeggelijk verliefd op haar was, 2) zij in ieder opzicht absoluut weergaloos was en 3) zij mij eigenlijk nooit iets vroeg, zodat haar aan de praat houden de enige manier was om geen stiltes te laten vallen. En daar op de parkeerplaats bij Publix zei ze: 'Oké dan. Ik heb een lijstje voor je gemaakt. (...) Margo's lijstje:

3 hele Meervallen, Apart verpakt

Veet (Dat is om je benen te Scheren Alleen heb je Geen scheermes nodig. Het ligt bij de cosmetica voor Vrouwen)

Vaseline

Sixpack Coca Cola

Een dozijn Tulpen

een Fles water

Tissues

een Smitbus blauwe verf

‘Interessant gebruik van hoofdletters,’ zei ik. ‘Ja, ik ben een groot voorstander van willekeurig gebruik van hoofdletters. De hoofdletterregels zijn heel oneerlijk tegenover de woorden ertussenin.’ Nu weet ik eigenlijk niet goed wat je om half een ’s nachts tegen de vrouw achter de kassa zou moeten zeggen als je zes kilo meerval, Veet, het dikke-papa-formaat blik vaseline, een sixpack Coca Cola, een spuitbus blauwe verf en een dozijn tulpen op de band legt. Maar ik zei dit: ‘Dit is niet zo vreemd als het lijkt.’ De vrouw schraapte haar keel maar keek niet op. ‘Toch vreemd,’ mompelde ze.

(...)

We reden over de heerlijk lege I-4 en ik volgde Margo’s aanwijzingen. Volgens de klok op het dashboard was het 1:07. ‘Mooi, hè?’ zei ze. Ze zat van me afgewend uit het raampje te kijken, zodat ik haar gezicht nauwelijks kon zien. ‘Dat vind ik zo fijn: hardrijden onder de straatlantaarns.’ ‘Licht,’ zei ik, ‘de zichtbare herinnering aan onzichtbaar licht.’ ‘Mooi zeg,’ zei ze. ‘T.S.Eliot,’ zei ik. ‘Dat heb jij ook gelezen. Vorig jaar bij Engels.’ Eerlijk gezegd had ik nooit echt het hele gedicht gelezen waar die regel uit kwam, maar een paar stukken die ik wel had gelezen waren in mijn hoofd blijven hangen. ‘O, het is een citaat,’ zei ze een beetje teleurgesteld. Ik zag haar hand op de middenconsole. Ik had de mijne er ook op kunnen leggen en dan zouden onze handen op hetzelfde moment op dezelfde plaats hebben gelegen. Maar ik deed het niet. ‘Zeg het nog eens,’ zei ze. ‘Licht, de zichtbare herinnering aan onzichtbaar licht.’ ‘Ja. Verdomd, wat goed. Dat zal je wel helpen bij je vriendinnetje.’ ‘Ex-vriendinnetje,’ verbeterde ik. ‘Heeft Suzie je gedumpt?’ vroeg ze. ‘Hoe weet je dat zij mij heeft gedumpt?’ ‘O, sorry.’ ‘Al is het wel zo,’ gaf ik toe, en Margo lachte. Het was al maanden geleden uit gegaan, maar ik nam het Margo niet kwalijk dat ze geen aandacht besteedde aan de romantiek in de lagere kasten. Wat binnen de muren van het muzieklokaal gebeurt, blijft daarbinnen. Ze zette haar voeten op het dashboard en liet haar tenen wiebelen op de cadans van haar woorden. Zo praatte ze altijd, met dat waarneembare ritme, alsof ze een gedicht voordroeg. ‘Juist, nou, het spijt me dat te horen. Maar ik voel met je mee. Mijn lieve vriend, die al zoveel maanden de mijne is, neukt mijn beste vriendin.’ Ik keek haar kant op, maar haar gezicht ging schuil achter haar haren, zodat ik niet kon zien of ze een grapje maakte. ‘Serieus?’ Ze zei niets. ‘Maar vanochtend stond je nog gewoon met hem te lachen. Dat heb ik zelf gezien.’ ‘Ik heb geen idee waar je het over hebt. Ik hoorde het vanochtend voor het eerste uur en toen zag ik ze samen staan praten en begon ik moord en brand te schreeuwen, en Becca vluchtte in de armen van Clint Bauer en Jase stond daar maar als een stomme sukkel, met dat tabakssap dat uit zijn stinkbek droop.’ Het was duidelijk dat ik het tafereel in de gang verkeerd had geïnterpreteerd. ‘Dat is raar, want Chuck Parson vroeg vanochtend aan mij wat ik over jou en Jase wist.’ ‘Ja zeg, Chuck doet wat hem wordt opgedragen, neem ik aan. Die probeerde er zeker voor Jase achter te komen wie het wisten. Die klootzak heeft het alleen maar aan mij verteld omdat iedereen het onderhand wist, denk ik.’ ‘Jezus, waarom zou hij Becca nou willen?’ ‘Nou, ze staat niet bekend om haar persoonlijkheid of haar grootmoedigheid of haar levenslust, dus het zal wel zijn omdat ze sexy is.’ ‘Niet zo sexy als jij,’ zei ik voor ik me kon bedwingen. ‘Dat vind ik altijd zo idioot, dat mensen met iemand willen omgaan omdat die persoon knap is. Alsof je je ontbijtgranen uitkiest op kleur en niet op smaak. Het is trouwens de volgende afslag. Maar ik ben niet knap, niet van dichtbij tenminste. Naarmate mensen dichterbij me komen, gaan ze me meestal minder sexy vinden.’ ‘Dat is...’ begon ik. ‘Laat maar,’ zei ze.

Het kwam me ietwat oneerlijk voor dat een eikel als Jason Worthington seks kon krijgen met zowel Margo als Becca terwijl doodgoeie personen zoals ikzelf met geen van beiden seks kunnen krijgen – of met wie dan ook trouwens. Los daarvan denk ik graag dat ik niet het type ben dat iets met Becca Arrington zou beginnen. Ze mag dan sexy zijn, maar ze is ook 1) overweldigend leeghoofdig en 2) een volslagen, onvervalste, tierende bitch. Diegenen van ons die regelmatig bij het muzieklokaal

rondhangen, vermoeden al sinds lang dat Becca haar mooie figuurtje houdt door zich uitsluitend te voeden met de zielen van jonge poesjes en de dromen van uitgemergelde kinderen. 'Becca is wel een beetje een kreng,' zei ik in een poging Margo weer aan de praat te krijgen. 'Ja.' Ze bleef uit het zijraampje kijken en haar haar weerspiegelde de naderende straatlantaarns. Heel even dacht ik dat ze misschien hilde, maar ze herstelde zich snel, trok haar capuchon over haar hoofd en haalde het stuurslot uit de Wal-Mart-tas. 'Nou, dit gaat in elk geval leuk worden,' zei ze terwijl ze de verpakking openscheurde. 'Mag ik al vragen waar we naartoe gaan?' 'Becca's huis,' antwoordde ze. 'Uh-oh,' zei ik terwijl ik stilhield voor een rood licht. Ik zette de auto in zijn vrij en wilde Margo gaan vertellen dat ik haar naar huis ging brengen. 'Geen misdrijven. Dat beloof ik. We moeten Jase z'n auto vinden. Becca woont in de eerste straat rechts, maar hij zou nooit bij haar in de straat parkeren, want haar ouders zijn thuis. Probeer die erna eens. Dat is deel een.' 'Oké,' zei ik, maar daarna gaan we naar huis.' 'Nee, dan gaan we door met deel twee van de elf.' 'Dit is geen goed idee, Margo.' 'Rij nou maar,' zei ze, en dat deed ik toen maar. We vonden de Lexus van Jase twee blokken van Becca vandaan in een doodlopende straat geparkeerd. Nog voor ik helemaal stilstond, sprong Margo met het stuurslot in haar hand uit de MPV. Bij de Lexus trok ze de deur aan de bestuurderskant open, ze ging erin zitten en bevestigde het stuurslot op Jasons stuur. Daarna deed ze de deur van de Lexus weer zachtjes dicht. 'Die stomme klootzak sluit zijn auto nooit af,' mompelde ze toen ze weer in de MPV klom. Ze stopte de sleutel van het stuurslot in haar zak, stak haar hand uit en maakte mijn haar door de war. 'Deel een: klaar. Nu naar Becca's huis.' Onderweg vertelde ze wat de delen twee en drie inhielden. 'Dat is echt briljant,' zei ik, al voelde ik de zenuwen oplaaien in mijn binnenste. Ik reed Becca's straat in en parkeerde een stukje van het dertien-in-een-dozijn-huis waar ze woonde. Margo kroop naar de bagageruimte achter in de MPV en kwam terug met een verrekijker en een digitale camera. Ze keek eerst door de verrekijker en gaf hem toen aan mij. Ik zag in het souterrain van het huis licht branden, maar er bewoog niets. Wat me nog het meest verbaasde was dat het huis een souterrain had: in het grootste deel van Orlando kun je niet erg diep graven zonder op water te stuiten. Ik voelde in mijn zak, pakte mijn mobieltje en toetste het nummer in dat Margo dicteerde. De telefoon ging over, en nog eens, en toen antwoordde een slaperige mannenstem: 'Hallo?' 'Meneer Arrington?' vroeg ik. Margo wilde dat ik belde omdat geen mens ooit mijn stem zou herkennen. 'Met wie spreek ik? God, hoe laat is het?' 'Meneer Arrington, ik vind dat u moet weten dat uw dochter op ditzelfde moment in uw souterrain met Jason Worthington in bed ligt.' En toen hing ik op. Deel twee: compli. Margo en ik gooiden de deuren van de MPV open, stormden de straat door en doken pal achter de heg rond Becca's tuin op onze buik. Margo gaf mij de camera en ik keek toe terwijl boven in een slaapkamer het licht aanging, toen bij de trap en toen in de keuken. En ten slotte bij de trap naar het souterrain. 'Daar komt-ie,' fluisterde Margo, maar ik wist niet waar ze het over had tot ik uit mijn ooghoek een shirtloze Jason Worthington zag die zich door het raam van het souterrain naar buiten wurmde. Hij sprintte er over het grasveld vandoor, naakt op zijn boxershort na, en toen hij dichterbij kwam sprong ik overeind en nam een foto van hem, waarmee ik deel drie afrondde. We schrokken geloof ik allebei van de flits, en hij keek me één witheet moment knipperend in het donker aan voor hij de nacht in rende. Margo trok aan mijn broekspijp; toen ik op haar neerkeek, lachte ze dwaas. Ik stak mijn hand uit, hielp haar omhoog en we renden terug naar de auto. Ik stak net de sleutel in het contact toen ze zei: 'Laat de foto eens zien.' Ik gaf haar de camera en samen, met onze hoofden bijna tegen elkaar, keken we toe hoe hij in beeld kwam. Toen ik Jasons verbijsterde, bleke gezicht zag schoot ik onwillekeurig in de lach. 'O, god,' zei Margo, en ze wees. In de haast van het moment was het Jason blijkbaar niet gelukt kleine Jason in zijn boxer te stoppen, en daar hing hij, digitaal vastgelegd voor het nageslacht. 'Het is een pik,' zei Margo, 'in dezelfde zin als Rhode Island een staat is: hij mag dan een luisterrijke geschiedenis hebben, maar groot is anders.' Toen ik omkeek naar het huis, zag ik dat het licht in het souterrain nu uit was. Ik merkte dat ik een tikkeltje medelijden met Jason had; hij kon er toch niets aan doen dat hij een micropik en een schitterend wraakzuchtige vriendin had. Aan de andere kant, in de zesde klas had Jason me eens beloofd niet op

mijn arm te stompen als ik een levende regenworm opat, dus at ik een levende regenworm op en toen stompte hij me in mijn gezicht. Daarom had ik niet erg lang of erg veel medelijden met hem. Toen ik weer naar Margo keek zat ze door haar verrekijker naar het huis te turen. 'We moeten verder,' zei ze. 'Het souterrain in.' 'Wat? Waarvoor?' 'Deel vier. Zijn kleren pakken voor als hij soms weer naar binnen probeert te sluipen. Deel vijf. Vis neerleggen voor Becca.' 'Nee.' 'Ja. Nu,' zei ze. 'Ze krijgt boven op haar donder van haar ouders. Maar eh, hoe lang duurt zo'n preek? Ik bedoel, wat moet je zeggen? "Je mag niet in het souterrain met Margo's vriend liggen neuken." Dat is in wezen een preek van één zin. Dus moeten we opschieten.' Ze stapte uit met de spuitbus verf in haar ene hand en een van de meervallen in de andere. Ik fluisterde: 'Dit is geen goed idee,' maar ik ging haar wel achterna, net als zij in elkaar gedoken, tot we voor het nog openstaande raam van het souterrain stonden. 'Ik ga eerst,' zei ze. Ze stak haar voeten naar binnen en stond half binnen en half buiten op Becca's computerbureau toen ik vroeg: 'Kan ik niet gewoon op de uitkijk blijven staan?' 'Niet zeiken maar meekomen,' antwoordde ze, en dat deed ik toen maar. Vlug graaide ik alle jongensachtige kleren bij elkaar die ik op Becca's lavendelparse vloerbedekking zag. Jeans met een leren riem, een paar teenslippers, een baseballpet van de Winter Park High School Wildcats en een lichtblauwe polo. Ik draaide me om naar Margo, die me de in papier verpakte meerval en een van Becca's glitterend parse pennen aangaf. Zij zei wat ik moest schrijven. *Een boodschap van Margo Roth Spiegelman: je vriendschap met haar, die slaapt nu bij de vissen.* Ze verborg de vis tussen de opgevouwen shorts in Becca's kast. Ik hoorde voetstappen boven, tikte Margo op haar schouder en keek haar met uitpuilende ogen aan. Zij glimlachte alleen maar en haalde op haar gemak de spuitbus tevoorschijn. Ik klauterde het raam uit en draaide me toen om zodat ik kon toekijken terwijl Margo zich over het bureau boog en kalm de spuitbus schudde. Met een zwierige beweging – zo een waarbij je aan kalligrafie of aan Zorro moet denken – spoot ze de letter M op de wand boven het bureau. Ze stak haar handen naar me uit en ik trok haar door het raam. Net toen ze overeind wilde komen hoorden we een hoge stem schreeuwen: 'DWIGHT!' Ik greep de kleren en ging ervandoor met Margo achter me aan. Ik hoorde, maar zag niet, de voordeur van Becca's huis openzwaaien. Ik bleef niet staan en keek niet om, niet toen een dreunende stem 'HALT!' riep en zelfs niet toen ik het onmiskenbare geluid hoorde van een geweer dat werd doorgeladen. Achter me hoorde ik Margo 'geweer' mompelen – ze klonk niet bepaald geschrokken; het was gewoon een constatering – en in plaats van om Becca's heg heen te lopen dook ik er halsoverkop overheen. Ik weet eigenlijk niet hoe ik had willen landen – misschien met een kunstige salto of zo – maar wat ik deed was op het asfalt kwakken en op mijn linkerschouder terechtkomen. Gelukkig raakte Jasons bundeltje kleren het eerst de grond en ving dat de ergste klap op. Ik vloekte, en nog voor ik overeind kon komen, voelde ik Margo's handen die me omhoogtrokken, en toen zaten we in de auto en reed ik zonder verlichting achteruit, en zo kwam het dat ik bijna de vrijwel naakte shortstop uit het basisteam van de Winter Park High School Wildcats had overreden. Jase rende heel hard, maar hij scheen niet echt in een speciale richting te rennen. Toen we achteruitrennend langs hem kwamen voelde ik weer even spijt en daarom draaide ik het raampje halfopen en gooide zijn polo min of meer in zijn richting. Ik geloof niet dat hij Margo of mij zag, gelukkig, en hij had geen enkele reden om de MPV te herkennen omdat ik – en het is niet mij bedoeling bitter te klinken of zo, door erover door te zagen – *er niet in naar school mag.* 'Waarom deed je dat?' vroeg Margo terwijl ik de verlichting aandeed en, nu vooruit rijdend, door dat doolhof van een woonwijk terug naar de autoweg begon te navigeren. 'Ik vond het rot voor hem.' 'Voor hem? Waarom? Omdat hij me al zes weken bedriegt? Omdat hij me vast god-mag-weten-welke ziekte heeft bezorgd? Omdat hij een walgelijke idioot is die waarschijnlijk zijn hele leven rijk en gelukkig zal zijn, en daarmee aantoont hoe gruwelijk oneerlijk de kosmos in elkaar zit?' 'Maar hij keek zo wanhopig,' zei ik. 'Laat maar. We gaan naar Karins huis. Dat is aan Pennsylvania, bij de ABC Liquors.' 'Niet nijdig op me zijn,' zei ik. 'Er heeft net een vent een jachtgeweer op me gericht omdat ik je hielp, dus wees nou niet nijdig op me.' 'IK BEN NIET NIJDIG OP JOU!' schreeuwde ze, en toen gaf ze een dreun op het dashboard. 'Je schreeuwt anders wel tegen me.' 'Ik dacht dat hij

misschien... ach wat. Ik dacht dat hij misschien toch niet vreemdging.' 'O.' 'Karin zei het tegen me, op school. En ik vermoed dat een heleboel mensen het allang wisten. En niemand heeft iets tegen mij gezegd, tot Karin het deed. Ik dacht dat ze misschien alleen maar een beetje heibel wilde schoppen of zo.' 'Lullig,' zei ik. 'Ja. Ja. Waar maak ik me eigenlijk druk om.' 'Mijn hart bonkt als een gek,' zei ik. 'Zo weet je dat je lol hebt,' zei ze. Maar het voelde niet als lol; het voelde als een hartaanval. Ik reed de parkeerplaats bij een 7-Eleven op en hield mijn vinger op mijn halsslagader terwijl ik toekeek hoe de : in de digitale klok eens per seconde knipperde. Toen ik naar Margo keek, sloeg ze haar ogen ten hemel. 'Mijn pols is gevaarlijk hoog,' zei ik ter verklaring. 'Ik kan me niet eens herinneren wanneer ik voor het laatst opgewonden ben geweest van zoiets. Adrenaline in je keel en opzwellende longen.' 'In door de neus en uit door de mond,' zei ik. 'Al die angstjes van jou, dat is zo...' 'Schattig?' 'Noemen ze dat tegenwoordig zo als ze kinderachtig bedoelen?' Ze glimlachte. Toen kroop ze op de achterbank en kwam terug met een tas. Hoeveel spullen had ze daar eigenlijk neergelegd? Ze maakte hem open en haalde er een vol flesje nagellak uit, donkerrood, bijna zwart. 'Terwijl jij kalmeert, ga ik mijn nagels lakken,' zei ze, waarbij ze me door haar pony heen lachend aankeek. 'Neem maar rustig de tijd.' En daar zaten we dan, zij met haar nagellak wankel op het dashboard en ik me een beverige vinger op mijn slagader. Het was een mooie kleur nagellak, en Margo had mooie vingers, dunner en knokiger dan ze verder was, namelijk een en al rondingen en zachte randen. Ze had het soort vingers waar je graag de jouwe doorheen zou vlechten. Ik voelde weer hoe ze in Wal-Mart tegen mijn heupbeen hadden gedrukt; het leek dagen geleden. Mijn hartslag werd trager. En ik probeerde mezelf voor te houden: Margo heeft gelijk. Er is hier buiten niets om bang voor te zijn, in deze rustige nacht in dit kleine stadje.

Vragen en opdrachten bij het boek:

Bij fragment 1

1. [Tenzij u deze vraag al gesteld hebt bij de introductie.]De titel en de omslagillustratie zijn waarschijnlijk raadselachtig. Wat zijn 'Paper Towns' ?

[Het antwoord vindt u op Google, wikipedia: Paper Towns zijn copyrightvalstriks van cartografen die zo willen voorkomen dat de concurrentie plagiaat pleegt met hun kaarten. De kaartenmaker zet bijvoorbeeld een denkbeeldig dorpje op de kaart. Als hij merkt dat de concurrent dat op zijn kaart overneemt, kan hij hem aanklagen wegens plagiaat. De paper town Agloe (blz. 274) wordt op Google genoemd.]

[Zie ook de toelichting van John Green zelf op blz. 301 en zijn verwijzing op blz. 302 naar *The Straight Dope*, van Cecil Adams 'wiens korte artikel over copyrightvallen (...) de ultieme bron over dit onderwerp is.']

2. Bestaat 'Omicronary' (blz. 20)?

[Ja, zie Google. Op 'Omicronary' staat informatie over Margo Roth Spiegelman, nirdfighteria en andere wetenswaardigheden betreffende John Green en zijn werk.]

3. Citeer twee zinnen uit fragment 1 waaruit duidelijk het verschil in karakter tussen Margo en Quentin blijkt.

["Terwijl ik die twee stapjes achteruit ging, ging Margo twee even kleine, rustige stapjes naar voren. 'Hij heeft zijn ogen open,' zei ze. 'Wemoetenaaruis,' zei ik. "]

[Typerend: In tegenstelling tot Quentin is Margo een durfal; ze is niet bang voor de dood, integendeel, ze is er nieuwsgierig naar.]

4. 'Waarom dan?' 'Misschien zijn alle touwtjes in hem geknapt,' zei ze.

Wat bedoelt Margo daarmee?

[Margo denkt dat die Robert Joyner alles heeft verloren wat het doorgaan met leven zinvol maakt.]

Vragen bij fragment 2

5. Zijn Q en Margo ten opzichte van negen jaar geleden erg veranderd of zijn ze in wezen nog dezelfde? Leg uit. Citeer een zin uit fragment 2 om je antwoord te ondersteunen.

[Dezelfde. Margo durft, Q is bangelijk.]

['In door de neus en uit door de mond,' zei ik. 'Al die angstjes van jou, dat is zo...' 'Schattig?' 'Noemen ze dat tegenwoordig zo als ze kinderachtig bedoelen?' Ze glimlachte.]

6. "'Dat vind ik zo fijn: hardrijden onder de straatlantaarns.' 'Licht,' zei ik, 'de zichtbare herinnering aan onzichtbaar licht.' 'Mooi zeg', zei ze. 'T.S.Eliot,' zei ik. 'Dat heb jij ook gelezen. Vorig jaar bij Engels.' Eerlijk gezegd had ik nooit echt het hele gedicht gelezen waar die regel uit kwam, maar een paar stukken die ik wel had gelezen waren in mijn hoofd blijven hangen."

Zoek het hele gedicht op.

Blz. 40: Licht, de onzichtbare herinnering aan onzichtbaar licht.' Zie Google-Kunst en spiritualiteit: "Light. The visible reminder of Invisible Light" T.S.Eliot

Vragen over het hele boek

1. Leg uit hoe dit karaktersverschil Quentin later zal opbreken, als hij hoopt dat zijn liefde voor Margo door haar beantwoord zal worden.

[Als ze nog maar negen zijn doet Quentin een dutje terwijl Margo alleen op onderzoek uit gaat. Margo durft, is nieuwsgierig en niet bang, ook niet voor de dood. Q is bangelijk. Als ze achttien zijn is er niet veel veranderd: Nog steeds heeft Margo veel meer lef dan Q en dat is de precies de reden waarom ze niet verliefd op hem kan worden.]

2. Voorin het boek staan twee motto's. Een motto is een citaat uit een ander literair werk dat iets bijzonders zegt over dit boek.

Wat zeggen deze motto's over *Paper Towns*?

[Katrina Vandenberg: Een Jack O'Lantern is een pompoenlantaarn voor Halloween. Misschien wordt met dit citaat het mysterieuze van Margo Roth Spiegelman bedoeld.]

[The Mountain Goats: Het had wat kunnen worden tussen Margo en Quentin, maar helaas is het niets geworden. Misschien slaat het citaat op de wanhopige verliefdheid van Q.]

3. Is Margo's achternaam, Spiegelman, een speaking name? Kunnen we ons in haar spiegelen; met name in haar probleem: wil ik dat papieren meisje blijven dat iedereen zo graag in mij ziet?

[Zie blz.289: "Ik keek omlaag met de gedachte dat ik van papier was. (...)En weet je wat het is: de mensen houden van het idee van een papieren meisje. Dat is altijd zo geweest. En het ergste is dat ik er ook van hield. Ik cultiveerde het, snap je? Want eigenlijk is het geweldig, een idee te zijn waar iedereen van houdt. Maar het lukte me nooit dat idee te zijn voor mezelf, niet helemaal.'

Kennelijk worstelt Margo met haar identiteit. Ze wil wel, maar ook weer niet het meisje zijn dat iedereen in haar ziet: mooi maar voorspelbaar.

4. Blz. 14: 'Waarom dan?' 'Misschien zijn alle touwtjes in hem geknapt,'zei ze.

Die 'losse touwtjes' uit de proloog vormen een leidmotief door het hele boek. Op blz. 73 zegt Q bijvoorbeeld opeens tegen Margo: 'Toen met die dode man zei je dat misschien alle touwtjes in hem geknapt waren, en daarnet zei je ook zoiets over jezelf, dat het laatste touwtje knapte.' Aan het eind van het verhaal zullen Margo en Quentin samen de zelfmoordenaar uit hun jeugd begraven. Zie ook blz. 106 bovenaan, blz. 118, blz. 262 (negende regel van onder), blz. 297 (14^e regel van onder). Lees blz. 295 ('Als ik wakker word') t/m 299 ('op een graf zijn.')

Snap je wat Margo en Quentin met deze verlate begrafenis bedoelen?

[Het lijkt een poging de raadselachtige gebeurtenis uit hun jeugd alsnog letterlijk een plaats te geven, de touwtjes aan elkaar te knopen, als een afsluiting van hun jeugd, zodat zij beiden verder kunnen gaan met hun leven.]

5. Een ander motief is 'het gras', de titel van het tweede deel. Zie bijvoorbeeld blz. 151, 161, 207-213. Wat symboliseert het gras?

[Het in elkaar verknoopte wortelstelsel van gras symboliseert dat wat voor Q van levensbelang is: de verbondenheid van Q met zijn vrienden en met Margo.]

6. Margo heeft toen zij verdween een aantal sporen achtergelaten, maar wilde Margo eigenlijk wel door Q gevonden worden?

[Waarschijnlijk niet. Ze wilde Q misschien wel naar haar verblijfplaats leiden, ook als manier om zijn bangelijkheid te leren overwinnen. Maar voor Margo zou de grote roadtrip pas beginnen nadat ze naar New York zou zijn vertrokken. Daar zou ze gaan bewijzen wie ze was.]

Eigen onderzoek doen:

1. Maak een copyrightvalstrik op een landkaart of plattegrond, bijvoorbeeld op de plattegrond van je stad of dorp.

2. De wraak van Margo bestaat uit negen delen (blz. 36 t/m 84). Verzin zelf een deel 10. Op wie neemt Margo wraak? Waarom heeft die volgens haar wraak verdiend? En hoe neemt ze wraak? Welke rol laat Margo Quentin hierbij spelen? Op het omslag staan attributen die Margo bij haar wraaknemingen gebruikt. Welk attribuut moet nu ten behoeve van deel 10 worden toegevoegd?

Beschrijf haar wraakneming vanuit het standpunt van Quentin.

3. Een van de thema's van *Paper Towns* is wraak: wraak van Margo op wie haar onrecht heeft aangedaan, wraak van de nerd Q en zijn vrienden op wie hen vernederd hebben.

Het belangrijkste thema lijkt echter: de zoektocht door Q en zijn vrienden naar Margo en de zoektocht van Margo naar zichzelf. De vraag voor Q en voor Margo zelf: wie zij is. Is zij net zo iets als een paper town? Een papieren meisje?

Schrijf een brief aan Margo waarin je haar vertelt wat je van haar vindt. Probeer haar te helpen bij haar zoektocht naar zichzelf.

Zie voor meer informatie over boeken voor jongeren:

www.lemniscaat.nl

<http://youngadult.hyves.nl/>

Andere jeugdboeken over zoeken naar je identiteit

John Green, *Het Grote Misschien*

John Green, *19 keer Katherine*

Meg Rosoff, *Het toevallige leven van Justin Case*

Per Nilsson, *Jij, jij en jij*

Daan Remmerts de Vries, *Wie is Libby Skibner?*

Alyssa Brugman, *Wie is Julia*

Willem van Toorn, *Heer Doos*

Aidan Chambers, *De tolbrug*